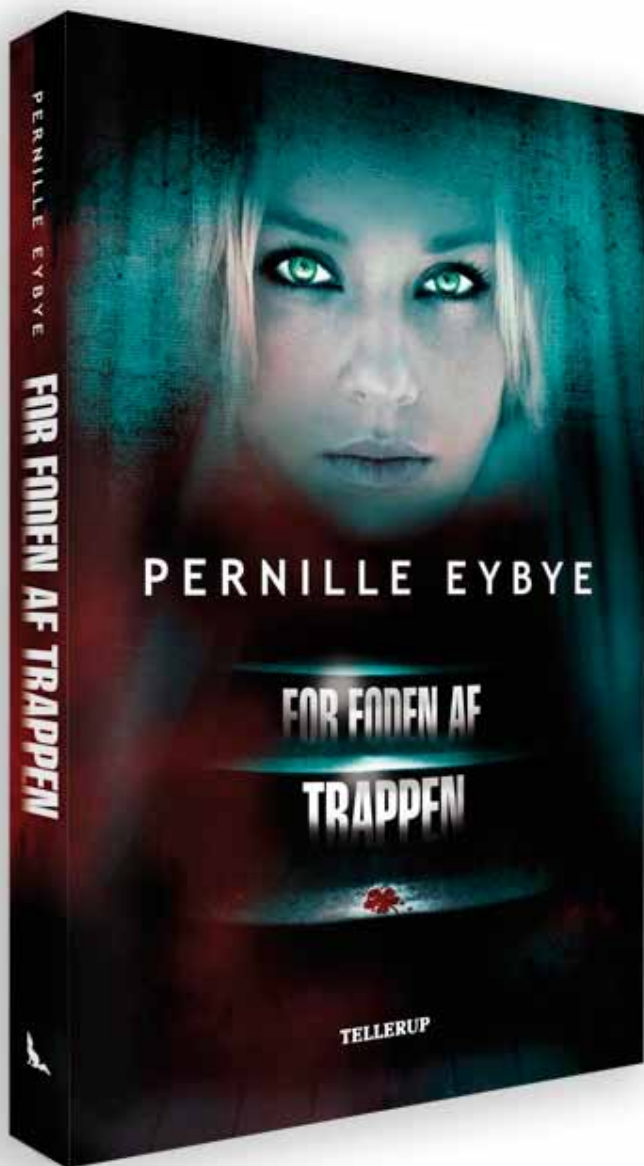

LÆS STARTEN AF ...

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

KAPITEL 1

ELLA

Jeg stod ved mit vindue da de nye ejere svingede ind ad indkørslen. Jeg *gættede* i hvert fald på at det var de nye ejere. De kørte i en rød bil magen til den som kvinden og manden havde kørt i; ægteparret som var kommet en måned tidligere, havde bevæget sig igennem alle værelser og forsøgt at se ud som om huset godt kunne gå an, men så heller ikke mere.

Jeg havde dog hørt dem tale sammen da ejendomsmægleren var uden for hørevidde.

'Huset er det helt rigtige, skat,' havde kvinden sagt. 'Størrelsen, prisen, beliggenheden. Og det er i god stand. Lidt maling og et par andre småting ... det er alt hvad der skal gøres ved det.'

'Ja,' svarede manden, 'der mangler bare et ekstra værelse. Men husets historie ...'

De fortsatte med at diskutere lavmælt, men jeg orkede ikke at høre mere.

Nu var sagen en anden. De havde købt huset, og jeg var meget interesseret i at se deres børn. Jeg håbede de havde en pige på min alder. Huset havde stået tomt i tre måneder, og jeg var ved at være lidt ensom.

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

Det ville være rart at have en at hænge ud hos. Måske ligefrem føle at jeg hørte til et sted.

Jeg lænede mig frem mod ruden og så ned på bilen. Endnu et par biler kørte op ad indkørslen og stoppede bag den røde. Sikkert venner der var blevet kaldt sammen for at give en hånd. Ikke fordi der kunne være så meget at gøre. Et par dage tidligere havde en kæmpestor lastbil parkeret ved fortovet, og en flok flyttemænd var begyndt at bære møbler og kasser ind i huset.

Den ene bagdør røg op, og et par drenge væltede ud. De stirrede op på huset med begejstring i blikket. Så satte de i løb mod det mens de råbte.

Kvinden og manden steg også ud af bilen.

„Balder! Thor!“ råbte kvinden leende og forsøgte at få drengene til at dæmpe sig. Forgæves. De var allerede på vej om i haven. Jeg vidste at de ville elske den. Den var fyldt med skjulte kroge, store buske og træer som var gode at klatre i og som gav de sødeste frugter.

Det var en have som i et barns fantasi kunne forvandles til den fjerneste jungle eller en helt anden verden.

Drengenes familie og venner steg også ud af bilerne. Et øjeblik stod de i samlet flok og betragtede huset. Så låste de døren op. Jeg kunne høre dem trampe ind i baggangen. Kvinden fortalte begejstret om den store, lyse stue.

Jeg sukkede lydløst. Freden var forbi. To drenge på cirka syv år var ikke lige hvad jeg havde håbet på, men det var vel bedre end de tomme rum og smertefulde minder.

Jeg var lige ved at vende mig væk fra vinduet da den anden bagdør på den røde bil gik op. En fyr kantede sig ud mens han balancerede med flere kasser i hænderne. Han rettede sig

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

helt ud. Han var høj. I hvert fald 1,80 hvis ikke mere.

Først kunne jeg ikke se hans ansigt. Det var skjult bag det halvlange hår som havde en kedelig mellemlønde farve. Han var klædt i nogle mørke bukser med hængerøv. Men ikke den *moderigtige* hængerøv, bare en der skyldtes manglende evne til at vælge bukser med den rette livvidde.

Som for at bevise det slap han kasserne med den ene hånd og halede op i bukserne. Charmerende. Hans trøje var så kedelig og intetsigende at den kunne komme direkte fra en Røde Kors indsamling.

Drengen rystede håret til side og vendte opmærksomheden mod huset. Han havde briller.

En nørd. Det stod simpelthen skrevet overalt på ham.

Jeg smilede svagt for mig selv. Hvad var der dog sket med mig? For bare nogle måneder siden ville jeg ikke have værdisagt ham et blik, men nu var jeg så desperat efter selskab at det ikke betød noget.

Fyren stirrede op på huset mens han forsigtigt holdt om kasserne. Hvor så han trist ud. Skuldrene hang ligefrem på ham, og han satte traskende i gang mod hoveddøren.

Jeg vendte mig om. De nye ejere og deres venner buldrede omkring, og jeg besluttede at jeg ville vende tilbage senere og se nærmere på fyren.

Jeg fejlbedømte tiden, og da jeg var tilbage igen holdt den røde bil alene i indkørslen. Flere pizzaæsker stak op af skraldespanden; den nye familie og deres venner havde sikkert hygget sig inden de hjælpende hænder satte kurs hjemover.

Jeg smilede ved tanken. En masse mennesker som sad med fedtede slices og havde det rart. Så sukede jeg og følte mig

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

næsten lige så trist som familiens nørdede søn.

Jeg fandt moren i køkkenet. Hun var omgivet af brune flyttekasser som halvvejs var tømt. Alle bordflader var fyldt med glas, tallerkner og andre køkkenting. Hun stod og stirrede ind i skabene mens hun sikkert forsøgte at regne ud hvordan alt kom til at stå på den bedste måde.

Jeg kunne godt fortælle hende det, men da det var formålsløst, gik jeg på jagt efter resten af familien. Faren og de to små drenge befandt sig i stuen. Manden sad på knæ og rodede med en masse ledninger foran fjernsynet. Han arbejdede koncentreret og tog en gang imellem en solid slurk af en øl.

Drengene legede længere inde i stuen. En flyttekasse lå på siden og omkring den var parkeret en hel vognpark.

„Vrummmmm!“ brummede den ene dreng og ræsede af sted med en lille, gul vogn.

„Af vejen!“ vrælede den anden. Deres to vogne kolliderede med et brag, men det fik dem bare til at grine.

I guder. Gudskelov havde jeg kun en lillesøster. Hovedrystende gik jeg hen til baggangen hvor trappen førte op til første sal.

Jeg skar ansigt ved synet af trappen. Jeg hadede den. Det føltes altid som om hårene rejste sig på mit hoved når jeg var i nærheden af den.

Et øjeblik blev jeg stående for foden af den og kiggede på gulvet foran mig. Brudstykker af minder dukkede op i mit hoved, men de var for små og for løsrevne. De gav ingen mening.

Jeg rystede på hovedet og tog hurtigt de første trin. Trappen var helt stille under mine fødder, og jeg fortsatte.

Jeg var spændt på at se om fyren havde fået det store værelse.

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

KAPITEL 2

SAMSON

Strålen plaskede højlydt ned i kummen og jeg kunne næsten mærke vandstanden falde i blæren. Med et tilfreds støn tissede jeg færdig, rystede pikken et par gange og fik lynet gylpen op. Jeg vaskede hænder og vendte tilbage til mit nye værelse.

Jeg satte mig på sengen og gloede lidt opgivende på alle tingene. Skrivebordet, reolen, sengen, fjernsynet og de andre møbler var kommet på plads. Onkel Otto og moster Trine havde givet mig en hånd inden de var gået i gang inde hos mine brødre.

Det hele havde været ret kaotisk. Alle drønedede rundt og havde forsøgt at efterkomme mors og fars ønsker. Heldigvis havde de ikke forventet andet af mig end at jeg selv ordnede mit værelse.

Møblerne var på plads. Så manglede jeg kun alle flyttekasserne som stod og hældede faretruende i hjørnet.

Jeg sukkede. *Småting.*

På skrivebordet, ved mine fødder og på sengen stod kasserne med mine spillefigurer. Jeg havde samlet på dem i årevis og var en habil spiller. Mon der fandtes nogen i byen som havde samme interesse?

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

SAMSON

Forsigtigt lettede jeg på et af lågene, men så lod jeg det falde tilbage igen. Jeg orkede ikke at undersøge hvordan de havde klaret rejsen. De mest skrøbelige og mine yndlings havde jeg siddet med på skødet på hele turen. Alligevel var der nok røget et par lemmer af nogen af figurerne.

Nå, ja, dem kunne jeg reparere på et eller andet tidspunkt. Senere. Engang.

Jeg sukede igen. Det var som om alt her på det sidste var blevet til noget jeg ville gøre senere.

Jeg samlede kasserne og stablede dem forsigtigt under skrivebordet. I morgen kunne jeg pakke alle de små figurer ud og sætte dem i glasskabet. Måske skulle jeg også bare udskyde den øvrige udpakning til næste dag. Det havde været en lang køretur, vi havde været i gang i timevis, og jeg var træt.

Træt, træt, træt. Og alligevel var jeg bange for at jeg igen ville have svært ved at falde i søvn.

En af kasserne under skrivebordet fangede min opmærksomhed. Den havde jeg også haft inde i bilen i stedet for i bagagerummet. Grunden var godt nok en anden. Et øjeblik stirrede jeg bare på den, men så bøjede jeg mig frem, fik fat i den med fingerspidserne og trak den til mig.

Det var min lille samling af pornoblade. Som alle andre normale fyre havde jeg frække billeder liggende skjult på min computer, men jeg havde også købt nogle få blade. Jeg kunne sikkert have pakket dem ned i bunden af en flyttekasse uden problemer. Men et anfald af paranoia og et alt for livagtigt billede af min mor, der ved et uheld fik fingrene i kassen, havde fået mig til at holde dem tæt til kroppen.

Nu betalte det sig. Computeren var stadig ikke sat til, og den uskyldige mappe med titlen 'virusprogram' var uden for

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

SAMSON

rækkevidde. Men det var bladene ikke. En hurtig spiller – eller en 'sovepille' som jeg en gang imellem kaldte det – og jeg ville være i drømmeland i løbet af ti minutter.

Jeg tog låget af og fjernede de øverste og ganske uskyldige Anders And blade. En storbarmet, affarvet blondine stirrede på mig med halvlukkede øjne. Hendes lyserøde, glinsende læber var let skilte, og en indre film gik i gang. Der kom liv i bukserne, og jeg huskede pludselig på døren.

Havde jeg låst den? Det burde jeg have. Det er noget der kommer med rutinen når man har to små brødre med nul fornemmelse for privatliv, men det her var et nyt sted.

Jeg skulle lige til at rejse mig da jeg pludselig hørte en fnisen. Jeg så mig hurtigt over skulderen og stirrede åndssvagt frem for mig.

Der stod en fremmed pige på mit værelse! En *lækker* pige! Alt, alt for lækker til at hun burde befinde sig på mit værelse. Hun havde langt, blondt hår og en øjenfarve som var så lys at jeg tydelig kunne se at hun havde grønne øjne. Et par stramme cowboybukser fremhævede hendes lange ben, og et øjeblik havde jeg lyst til at bede hende vende sig. En lige så stram trøje fremhævede godteposerne længere oppe.

Et skævt smil viste med alt tydelighed hvor meget hun morde sig, og jeg kunne mærke temperaturen stige i ansigtet. Så mødtes vores blikke, og smilet forsvandt. Hun gengældte min stirren.

Et øjeblik fór alle mulige tanker igennem mit hoved: Hvem var hun, hvordan var hun kommet ind? Havde hun set pornobladene? Hvad ville hun?

Så blev jeg pissesur. Døren var lukket bag hende, så jeg kunne ikke tro andet end at hun var listet ind på mit værelse.

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

SAMSON

Hun kunne i det mindste have banket på. Måske var det en pige fra vejen som ville sige hej og som min mor havde sendt ovenpå.

Alligevel ... det var sgu for usselt, det hun havde gjort!

„Hvem er du?“ hvæsedede jeg, samlede hurtigt bladene sammen og stak dem ind under hovedpudden. Jeg rejste mig og vendte front mod hende.

„Øh ... mig?“ spurgte hun dumt og så sig fandeme over skulderen inden hun igen mødte mit blik.

„Ja, *dig!*“ vrængede jeg mens min krop stadig pumpede blod op i fjæset på mig. Det føltes nærmest som om huden var ved at bryde i brand. „Har du aldrig lært hvordan man opfører sig?“

Det var måske ikke den smarteste måde at hilse på en fremmed pige i en ny by. Især en pige som var så lækker! På den anden side plejede piger som hun ikke at beskæftige sig med fyre som mig.

„Jo, men,“ mumlede hun og så nærmest ud som om hun lige var blevet slået i hovedet med en etikettebog.

„Så skulle du måske prøve at praktisere teorien i praksis!“ Jeg fattede ikke hvad jeg havde gang i. Jeg var normalt et skvat og råbte faktisk kun af mine brødre, og så skulle de på det nærmeste splitte mit værelse ad.

Men nu ... nu pløjede jeg hen over den fremmede tøs, og på en eller anden måde *nød* jeg det. Det var som om jeg fik lukket noget af alt det lort ud som havde samlet sig dybt inde i alt for lang tid.

Vi stirrede på hinanden. Mit blik var skulende og hendes spærret op i forbløffet dumhed. Mine hænder rystede af adrenalin og selvom jeg stadig surfede på en fed følelse af at have

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

SAMSON

overtaget, kunne jeg mærke at bølgen var ved at kamme over.

Skvattet var på vej tilbage.

Der var bare en ting til jeg måtte ordne inden han fuldstændig fik overtaget.

„Det var min mor som lukkede dig ind, ikke?“ spurgte jeg og gik hen imod hende. Hun blev stående, trippede på stedet som om hun ikke helt kunne bestemme sig for om hun skulle flytte sig eller ej.

Jeg elskede min mor, men det gav hende ikke ret til at prøve at styre mit liv. Selvom hun havde haft mere succes med det på det sidste end jeg havde lyst til at indrømme.

Pigen steppede stadig på stedet, men endelig besluttede hun sig og trådte hurtigt til siden. Jeg sejlede forbi hende, flåede døren op og satte kurs mod trappen.

„Nej, vent!“ råbte hun bag mig. Jeg fornemmede at hun fulgte efter mig.

„Øjeblik!“ sagde jeg hårdt og tog de første trin. „Jeg skal lige snakke med min mor.“

„Men, nej ... stop!“ Jeg følte noget koldt strejfe min skulder, men jeg var for fokuseret på opgøret med mit mødrene ophav til at reagere på det. „Jeg *vil* tale med dig!“ råbte pigebarnet gudhjælpemig.

Jeg rystede på hovedet, sprang over det sidste trin og strøg ind i køkkenet. Min mor var stadig omringet af flyttekasser og køkkenting og så ud til at ønske sig en bulldozer som hun kunne flygte i.

„Mor!“ sagde jeg og så fast på hende. Hun løftede hovedet. Hendes pande var svedig, og totter af hår havde revet sig løs fra hestehalen. Hun så træt ud, og et øjeblik vaklede jeg. Hun var min *mor!*

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

SAMSON

„Ja, skat?“ spurgte hun, greb en stak plastikkasser og forsøgte at presse dem ind i et allerede overfyldt skab. ’Tupperware-helvedet’ plejede far at kalde vores gamle køkken.

Helvede ... det havde vist sig at bestå af andet end farvestrålende emballage.

„Jeg vil sætte pris på hvis du vil lade være med at sende folk op på mit værelse uden at give mig besked,“ sagde jeg stramt. Ud af øjenkrogen så jeg pigen træde ind i køkkenet. Hendes blik gled fra mig til min mor og tilbage igen.

Min mor blinkede og rynkede panden.

„Okay, tak for informationen, skat, men er det nødvendigt at sige det på den måde?“

Noget af luften gik ud af mig, men jeg ville ikke give op.

„Undskyld, hvis jeg *lyder* sur,“ mumlede jeg, tydeligvis eddikesur, „men *hende der*,“ jeg pegede på pigen, „vadede bare ind på mit værelse som om hun var blevet inviteret!“

Min mor så forbi mig.

„Hvem?“ spurgte hun.

„Hende!“ Jeg pegede igen. Pigen var endelig holdt op med at glo på mig som om hun aldrig havde set noget lignende. Til gengæld smilede hun bredt til mig, og jeg følte kontrollen slippe ud mellem mine fingre.

„Jeg tror hellere du må holde inde nu,“ sagde pigen venligt, lagde armene over kors og skød den ene hofte frem.

Min mor stirrede på mig. Hun så noget anspændt ud.

„Hvem snakker du om?“ spurgte hun. „Der har ikke været nogen på besøg endnu. Altså, ud over onkel Otto og ...“

„Hvad mener du?“ råbte jeg. „Hun står sgu da lige der!“

Min mor fulgte min pegende finger, men hun så forbi pigen og ud i baggangen.

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

SAMSON

„Glemte jeg at fortælle det?“ spurgte pigen muntert og slentrede tættere på. Hun var umulig at overse. Alligevel stirrede min mor forbi hende.

„Glemte at fortælle hvad?“ gentog jeg dumt, og nu så min mor på mig med det alarmerende blik som havde fulgt mig det sidste halve år.

En kvalmende *det-er-bare-umuligt-det-sker-ikke* fornemmelse bredte sig i min krop.

„Jeg er død,“ forklarede pigen, stadig med et bredt smil. Det glimtede muntert i hendes øjne. „Er det nu jeg skal sige ... *bøh?*“

**PERNILLE EYBYE
FOR FODEN AF TRAPPEN**

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

KAPITEL 3

ELLA

„Hallo? Hallo ... dreng?“ Jeg stirrede på den lukkede dør. Jeg havde en boblende fornemmelse i kroppen – også selvom jeg ikke længere havde nogen krop. Følelsen var der nu alligevel. Der var *endelig* en som kunne se mig!

Jeg var så lykkelig. Jeg ville bare tale og snakke og fortælle og ... Og han ville ikke høre på mig!

„Dreng?“ gentog jeg irriteret og utålmodigt og ønskede at jeg kunne hamre på døren. Jeg havde hørt ham låse den hvilket fik mig til at smile. Som om en låst dør kunne holde mig ude. Intet var længere en hindring. Det var kun mit ønske om at undgå at vade ind til ham mens han sad på lokum der holdt mig på min side af døren.

Der lød en mumlen derindefra. Det lød lidt som *'Det er noget jeg bilder mig ind. Det er det! Men hvordan? Hvorfor?'*. Og sådan kørte det i ring.

Han havde tacklet sin mor overraskende godt, alt taget i betragtning. Han havde løjet og sagt at pigen måtte være gået igen uden at han havde opdaget det. Det havde fået hans mor til at slappe lidt af, men hun virkede nu stadig på vagt.

Det forstod jeg godt. Man havde ikke lyst til at se sin søn

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

pege på et mennesketomt område i køkkenet og påstå at der stod nogen. Det måtte være lige så slemt som at skribe af frustration og rædsel uden at ens mor kunne se eller høre én.

„Dreng?“ kaldte jeg og forsøgte at lyde sød. „Må jeg ikke godt komme ind?“

Mumlelydene blev højere da han lagde mere kraft i sine ord.

„Jeg er *skør!*“ plaprede han. „Skør!“

„For fanden i helvede,“ hvæsede jeg og rettede mig op. „Klar eller ej! Her kommer jeg!“ Og så trådte jeg igennem døren. Jeg følte kun et strejf af modstand, men jeg gættede på at det var rent psykisk. Et levn fra dengang jeg havde en rigtig krop og det var umuligt at vade igennem solidt træ.

Synet på den anden side var lige ved at få mig til at le. Han var kravlet op i badekarret og sad sammenkrummet i den ene ende. Det så selvfølgelig også lidt sølle ud, men alt i alt klarede han det hele ret godt.

Havde situationen været omvendt – og *jeg* havde set en fyr som ingen andre kunne se – ville jeg have klamret mig til min mor og råbt op om at han altså var der. Lige indtil mænd i hvide kitler bandt mig fast til en bære og rullede mig ind på den lukkede.

Det her var meget bedre. Jeg ønskede ikke at han forsvandt uden for min rækkevidde. Heller ikke selvom han tydeligvis ønskede det.

Han gloede på mig så øjnene var ved at poppe ud af hovedet på ham.

„Åh, gud!“ stønnede han.

„Hej, dreng,“ sagde jeg og forsøgte at se uskadelig ud.

„Hvorfor kalder den mig dreng?“ spurgte han sig selv. Jeg

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

følte et stik af fornærmelse. Den? *Den?!*

„Jeg ved ikke hvad du hedder,“ kurrede jeg med en snerrende undertone.

„Det burde den ellers,“ fortsatte han fornærmelserne og rynkede panden. „Den stammer fra min egen hjerne, den ...“

„Hvis jeg er *dit* fantasifoster, så ved du vel også hvad jeg hedder?“ spurgte jeg og lagde armene over kors.

„Du har ikke noget navn,“ mumlede idioten fandeme og havde jeg stadig været i live ville en dyb indånding have været på sin plads.

„Udmærket,“ sagde jeg med tilkæmpet ro. „Vi kan tjekke den teori. Kravl op af badekarret og lad os komme i gang.“

„Det er umuligt. *Du* ved alt som jeg ved. Det beviser ingenting.“

Jeg rullede med øjnene. Kværulant. Nå, jeg havde nu ikke tænkt mig at lade mig stoppe. Jeg havde en hel del at diskutere med fyren, og det ville være noget lettere hvis han ikke troede han var sindssyg.

Jeg tænkte mig om og fik den perfekte ide.

„Hey,“ sagde jeg, „der ligger en ny telefonbog på gulvet i baggangen. Hent den, slå op på en side og vis mig den. Peg på et navn – uden at kigge! – og få mig til at læse hvad der står.“ Jeg smilede tilfreds. „Hvis jeg læser det korrekte svar, så ... ja ...“

Han blev siddende og bankede sig selv let i panden. Jeg kunne se hvordan han svedte og hans hænder rystede svagt. Endelig kiggede han op og mødte mit blik.

„Okay,“ sagde han. „Det er for sindssygt, men ... okay.“

Jeg havde lyst til at juble da han kæmpede sig op af badekarret, låste døren op og lidt efter buldrede ned ad trappen.

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

Jeg blev stående – jeg *hadede* den trappe – og kort efter var han tilbage.

Han tog telefonbogen, så op i loftet mens han bladrede, valgte en side og vendte den mod mig.

„Hvad står der her?“ Hans pegefinger standsede ved et navn. Jeg lænede mig frem og læste.

„Kasper K...“

Han rev telefonbogen til sig og gav siden samme opmærksomhed som han havde givet pornobladet.

„Fuck!“ gispede han, og jeg smilede.

„Nå, er det ikke på tide at vi præsenterer os?“ Jeg strakte armene ud og lavede et lille buk. „Dit fantasifoster, også kendt som Daniella ... blandt venner kaldet Ella.“

Han sagde ikke noget. Glanede bare på mig – hvilket faktisk burde være rart i betragtning af at ingen, på nær et par stykker, havde set på mig de sidste seks måneder. Det ville nu være bare lidt bedre hvis han også *talte* til mig!

„Dreng,“ sagde jeg prøvende, „også kendt som ...?“

„Samson,“ svarede han tøvende. „Jeg hedder Samson.“

Det var i rette tid jeg fik ham ned fra Planet Sindssyge, for kort efter gik resten af hans familie i seng. Moren stak hovedet indenfor og sukkede ved synet af flyttekasserne. Samson og jeg så til gengæld på hende. Han sad på sengen mens jeg havde taget plads på hans skrivebord.

„Er du ikke begyndt at pakke ud endnu?“ spurgte hun, gik hen til Samson og strøg ham over håret. Det gav et kort, svidende prik i mit bryst ved synet, men han vred sig væk fra hendes kærtegn.

Et øjeblik blev hun stående med hånden løftet, så både en

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

smule såret og opgivende ud. Derefter lod hun den falde.

„Jeg skal nok ordne det,“ mumlede han med blikket klistret mod sine sammenflettede fingre. „I morgen. Jeg lover det.“

„Det er godt,“ sagde hun stille. „Skolen og arbejdet starter jo allerede om en uge. Det vil være rart hvis vi er på plads til den tid.“

„Ja, ja.“

Skolen. Det begyndte at krible i min krop af spænding og håb. Det hele kunne ikke være mere perfekt. Eller jo, det kunne det selvfølgelig. I den perfekte verden var jeg ikke død, men havde stadig et *liv!*

Moren snakkede lidt mere inden hun forlod rummet og lukkede døren.

„Du var ikke særlig sød ved din mor,“ sagde jeg og hvilede hovedet mod min hånd.

Det ignorerede han fuldstændig og nikkede i stedet mod skrivebordet.

„Behøver du egentlig noget at sidde på når du er et spøgelse?“ Han fnisede kort. „Hør mig: Jeg stiller spørgsmål til et spøgelse i stedet for at flygte skrigende!“

„Du kan da godt flygte skrigende hvis du vil,“ sagde jeg, „men jeg advarer dig. Jeg følger efter!“ Så smilede jeg til ham. „Og svaret på dit spørgsmål er nej. Det behøver jeg ikke, men du foretrækker det nok frem for det her.“ Jeg koncentrerede mig et øjeblik og sank så ned gennem bordet til jeg sad på gulvet. Mit hoved stak halvvejs op gennem bordpladen.

Det gjorde ikke ondt, men havde alligevel en snert af noget klaustrofobisk over sig.

„Bedre?“ spurgte jeg og smilede. Samson så lettere grøn ud i ansigtet, så jeg rejste mig og satte mig igen på skrivebordet.

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

„Det er lidt nemmere at bevare troen på at alting er af fast karakter. Ellers kunne jeg jo lige så godt ryge hele vejen ned gennem gulvet.“

Alt omkring mig føltes lidt som da jeg var levende. Jeg kunne mærke møblerne, men på en lidt fjern måde. Varme og kulde var forsvundet. Jeg kunne ikke flytte rundt på tingene – forsøgte jeg, ændrede følelsen af noget fast sig til noget i retningen af vand, og mine hænder gik igennem.

Det eneste som *ikke* føltes fast på nogen måde var levende ting. Mennesker og dyr. Jeg havde forsøgt at gribe fat i Samson da han løb ned ad trappen for at skælde ud på sin mor. Min hånd var gået direkte igennem hans skulder.

„Øh, wow, fedt nok,“ mumlede Samson og flippede tommelfingeren i vejret. Tommelfingeren? Havde han lige givet mig en opvendt tommelfinger?

Jeg havde fået noget at arbejde med. Vi så på hinanden et stykke tid uden at sige noget. Jeg kunne ligefrem se hvordan tandhjulene drejede rundt i hovedet på ham, og flere gange åbnede han munden inden han klappede den i igen.

Til sidst mistede jeg tålmodigheden.

„Så spørg dog bare, for fanden!“ hvæsedes jeg.

„Hvad mener du, æh, Daniella?“ spurgte han uskyldigt.
„Jeg ...“

Jeg afbrød ham. „Come on! Du har mødt et rigtigt spøgelse. Er der virkelig ikke en bestemt ting du godt kunne tænke dig at spørge om? Og kald mig Ella!“

Han brugte endnu et par minutter på at vride sig.

„Okay, da,“ mumlede han nærmest opgivende og skævede til mig. „Hvorfor er du her? Så du ikke et strålende lys eller ...“

„Perleporten? Beklager at måtte skuffe dig, men der var in-

PERNILLE EYBYE FOR FODEN AF TRAPPEN

ELLA

tet. Ingen stak mig en køreplan over afgangene til Livet Efter Døden.“

„Okay. Men ... hvordan ... hvordan døde du?“

Endelig kom vi nogen vegne!

Jeg smilede til ham.

„Jeg blev skubbet ned ad trappen derude.“ Jeg pegede mod døren.

„Døde du *her*?“ udbød han. „Her i huset?“

Jeg nikkede. „Det her var mit værelse engang,“ sagde jeg, og et øjeblik så jeg det for mig som det havde set ud inden mine forældre med stive ansigter havde pakket alt ned. Smedejernssengen med de hvide og lyserøde puder. Min store samling af deodoranter og makeup, træelefanten jeg havde arvet efter min farmor, palmen i vindueskarmen som jeg havde holdt liv i i seks år. Fotografierne af mine venner som jeg havde klistret op over skrivebordet.

Alt det der havde været mit.

Værelset inde ved siden af – der hvor Samsons to brødre nu sov – havde været min lillesøsters. Simone.

„Hvor vildt! Hvor *vildt!*“ stønnede Samson. Så var det som om han pludselig hørte alt hvad jeg havde sagt. „Vent lige lidt. Sagde du at du blev *skubbet*?“ Han gloede på mig.

„Ja,“ nikkede jeg, og mine øjne blev smalle. „Jeg blev myr-det.“